

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **A. K.**, zast. Mgr. Milanem Musilem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2016, č. j. OAM-219/ZA-ZA11-ZA04-2016, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný dospěl k závěru, že žádost žalobce je podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon a azylu“) nepřípustná a z tohoto důvodu řízení ve smyslu § 25 písm. i) uvedené právní úpravy zastavil.

V úvodu žalobce zdůraznil, že se i nadále považuje za osobu bez státní příslušnosti. Dále uvedl, že dle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště. K tomu konstatoval, že důvodem pro jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je mimo jiné skutečnost, že bude-li se muset vrátit na území Ruské federace, riskuje ohrožení vlastního života. Proto i žalobce za hlavní důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu o svůj život. Žalobce působil v sovětské armádě, když v roce 1991 z armády sběhl. Důvodem opuštění sovětské armády byl rovněž strach o život, neboť se dostal do problémů s příslušníky KGB. Za dezerci z armády byl následně v nepřítomnosti odsouzen k trestu odnětí svobody. Dále žalobce uvedl, že byl upozorněn, že v případě návratu na území Ruské federace by byl státními orgány vyhledán a trest by na něm byl vykonán, přičemž trest odnětí svobody ve věznicích Ruské federace je roven trestu smrti. Jelikož byl současně žalobce i s manželkou vyhoštěn z Německa, požádal o udělení mezinárodní ochrany právě na území ČR, přičemž důvody žalobce podrobně popsal v jednotlivých pohovorech. Zdůraznil, že jej trápí skutečné obavy z návratu do země po tak dlouhé době, navíc v souvislosti s jeho dezercí. Žalovaný se dle jeho názoru nedostatečně zabýval ohrožením, kterému by mohl být v případě návratu do vlasti vystaven, zejména co se týká případného uvěznění. Především tyto skutečnosti v něm vzbuzovaly odůvodněné obavy o život rodiny, ale i o život jeho vlastní.

Žalobce dále uvedl, že dle ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Dle odstavce 9 tohoto ustanovení se původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu jeho posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Z uvedeného žalobce dovodil, že v jeho případě je naplněn důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. b), když žalobci bylo opakovaně vyhrožováno ze strany státních orgánů, přičemž důvod žalobcovy žádosti je možné podřadit pod zastávání určitých politických názorů, když žalobce ve svém pohovoru uvedl, že pronásledování počalo v okamžiku, kdy opustil sovětskou armádu.

Dále v žalobě konstatoval, že z odůvodnění napadaného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný posoudil žádost žalobce jako nepřípustnou z důvodu, kdy se jedná o opakovanou žádost a žalobce současně neuvedl nové skutečnosti, které by projednání této žádosti odůvodňovaly ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. K tomu namítal, že žalovaný mohl aplikovat § 11a odst. 4 zákona o azylu, dle

něhož ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou. Je tedy zřejmé, že není povinností žalovaného opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany automaticky vyhodnotit jako nepřípustné, ba naopak každý jednotlivý případ by měl žalovaný posuzovat zcela individuálně a s ohledem na skutečnosti daného případu, případně zhodnotit, zda je možné využít ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu a opakovanou žádost i přes nenaplnění požadavků stanovených zákonem věcně projednat. Žalobce rovněž namítal, že z odůvodnění napadaného rozhodnutí neplyne, že žalovaný užití § 11a odst. 4 zákona o azylu vyloučil, či zda se tímto ustanovením zabýval. S ohledem na skutkové okolnosti tohoto případu tak měl za to, že žalovaný měl uplatnit ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu a o žádosti žalobce tak měl věcně rozhodnout.

Žalobce rovněž namítal, že okolnosti jeho žádosti odůvodňují užití tohoto ustanovení, zejména s ohledem na skutečnost, že sběhnutí je negativně vnímáno v jakémkoli státě, přičemž následky takového jednání nepomíjí v promlčecí lhůtě dle příslušného trestního kodexu, nýbrž jsou takové osoby pronásledovány ze stran státních orgánů i několik let poté. S ohledem na shora uvedené vyslovil žalobce přesvědčení, že žalovaný měl aplikovat ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu a jeho opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany měl věcně projednat.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se žalobce obává zejména návratu do Ruska, a to v souvislosti s jeho dezercí, které se v minulosti dopustil a jeho případného uvěznění. Má proto obavy o život svůj a své rodiny. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Konstatoval, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. K věci dále uvedl, že dne 29. 2. 2016 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Do ČR přicestoval v roce 2010, předtím žili s manželkou dvacet let v Německu. Tam také poprvé v roce 1990 nebo 1991 požádal o mezinárodní ochranu. Podruhé tak učinil v roce 2011 v ČR. Dne 10. 1. 2011 podal žalobce v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-10/ZA-ZA06-2011. Žalovaný vydal následně dne 24. 4. 2014 rozhodnutí o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Žalobce podal dne 21. 5. 2014 proti rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji dne 13. 2. 2015 zamítl.

Po posouzení důvodů uvedených žalobcem pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 29. 2. 2016 žalovaný uvedl, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruské federace vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. dlouhodobý pobyt mimo území Ruské federace, ztráta zázemí ve vlasti, absence ruského občanství, obava z uvěznění kvůli dezerci z armády. Dále konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z kterých by vyplývalo, že byl na území Ruské federace pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Tedy stejně tak, jako v prvním řízení. Stejně tak žalovaný nedospěl k tomu, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o

azylu. Žalovaný připomněl, že svou argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany zároveň náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Ruské federaci, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení případu. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k uváděným důvodům, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Konstatoval tak jednoznačné naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území ČR shledal nepřípustnou. Zdůraznil, že se nedopustil žádného procesního pochybení a nedomnívá se, že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech.

Při nařízeném jednání zástupkyně žalobce v plném rozsahu odkázala na písemné vyhotovení žaloby. Uvedla, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla důvodná obava žalobce o jeho život, neboť opustil sovětskou armádu a nyní je mu ze strany ruského státu vyhrožováno, že bude za tento čin potrestán. Připomenula, že žalobce k ruskému státu již v současné době nemá žádné vazby, nechce se tudíž zpátky vracet a bojí se, že by mohl být vykonán rozsudek, jímž byl odsouzen k odnětí svobody, což se v Rusku rovná téměř výkonu trestu smrti. Zástupkyně žalobce proto žádala, aby soud přihlédl k § 11a odst. 4 zákona o azylu, když má za to, že žalovaný měl z důvodu hodných zvláštního zřetele posoudit opakovanou žádost jako přípustnou.

Pověřený pracovník žalovaného odkázal na svoje písemné vyjádření ze dne 28. 4. 2016. K věci pouze dodal, že žalobce odešel z Ruské federace v roce 1991, tedy více než před 25 lety, takže žalovaný považuje za nemožné, aby byl pronásledován. Dále uvedl, že žalobce dlouhodobě pobýval v Německu, a tam o pobyt přišel. V azylovém řízení v České republice byl neúspěšný, přesto mu byl po dobu tohoto řízení pobyt legalizován. Dále připomenul, že žalobce by si měl svůj pobyt v České republice upravit podle zákona o pobytu cizinců.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále je „s. ř. s.“) a usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 29. 2. 2016 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 3. 3. 2016 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konkrétně sdělil, že se narodil na území bývalého Sovětského svazu, je ruské národnosti. Nyní se považuje za osobu bez státní příslušnosti, jelikož po odchodu do Německa nikdy nezískal ruské doklady. Nezískal ani německé občanství, měl jen povolení k pobytu. Nevlastní cestovní doklad, dcera mu z Německa zašle manželčin starý sovětský pas a jeho vojenskou knížku. Nevyznává žádné náboženství, nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý, má tři dcery žijící v Německu. Do České republiky přicestoval v roce 2010, předtím žil od roku 1988 v Německu. Zde rovněž poprvé v roce 1990 nebo v 1991 požádal o udělení mezinárodní ochrany. V roce 1998 ale řízení zastavili, dostal trvalý pobyt. V České republice o udělení mezinárodní ochrany poprvé žádal v roce 2011, nebyla mu však udělena. Ke svému

zdravotnímu stavu sdělil, že doposud žádné potíže neměl. Nyní mu ale zjistili vysoký krevní tlak a nasadili léky. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že do Ruska jako dezertér jet nemůže. Ptal se na to ruských advokátů sídlících v Praze, kteří mu sdělili, že by byl určitě uvězněn. Jeho manželka sama cestovat kvůli svému zdravotnímu stavu nechce. Do roku 2020 nemohou ani do Německa.

Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně vycházel z výroční zprávy organizace Human Rights – Ruská federace 2015, zprávy organizace Freedom House, Rusko, z ledna 2015, Informace Amnesty International 2014/2015 – Ruská federace a z Informace MZV ČR č. j. 98845/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015 a Infobanky ČTK – Země světa – Rusko.

Z průběhu správního řízení bylo zřejmé, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla v jeho případě podána již jako druhá v pořadí. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí provedl porovnání jednotlivých tvrzení žalobce uvedených v obou žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval, že žalobce uváděl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruské federace opětovně vrátit, jak uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy dlouhodobý pobyt mimo území Ruské federace, ztráta zázemí ve vlasti, absence občanství v Ruské federaci, obava z uvěznění kvůli dezerci z armády.

Žalovaný pak neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť dle názoru žalovaného žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Žalovaný k tomu konstatoval, že touto novou skutečností rozhodně není ani žadatelova zmínka o odpovědi ruského prezidenta P. týkající se postavení dezertérů či žalobcovo tvrzení ohledně získání dokumentů z průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany v Německu, které s ním bylo veden v 90. letech minulého století. Žalobce měl již v průběhu prvního správního řízení dostatečný prostor k tomu, aby takový doklad v případě nutnosti doložil. To však neučinil. Žalovaný tak měl za to, že v průběhu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany byl řádně objasněn skutkový stav věci. Konstatoval tedy naplnění podmínek stanovených ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřípustnou. Proto řízení ve smyslu ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Upozornil přitom i na ust. § 10a odst. 2 dané právní úpravy, dle něhož „je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany“.

Hodnocením skutkových okolností projednávané věci ve vazbě na námítky vyslovené v žalobě dospěl krajský soud k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná.

V ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je upravena nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která nastává, pokud podal cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako

nepřípustnou podle § 11a odst. 1 uvedené právní úpravy. Toto ustanovení pak přípustnost žádosti váže na posouzení toho, zda se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, či že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Podle § 25 zákona o azylu se řízení zastaví, pokud (písm. i) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Jak již krajský soud výše uvedl, a jak žalovaný konstatoval v napadeném rozhodnutí na str. 3 - 4, žalobce ve své poslední žádosti o azyl ze dne 29. 2. 2016 neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly vést k závěru, že jsou novými pro hodnocení toho, zda byl vystaven v zemi původu azylově relevantnímu pronásledování. Krajský soud proto uzavírá, že argumentace správního orgánu ohledně jím pořízených podkladů o situaci v Ruské federaci je správná. Soud tak nemohl shledat žádnou vadu řízení, ani žádnou nezákonnost, a postup žalovaného, který vyslovil nepřípustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z důvodů neuplatnění nových skutečností oproti žádosti dřívější a následně z uvedeného důvodu řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil, shledal bezchybným a zákonným.

Nynější žádost žalobce posuzoval žalovaný správně zejména z toho úhlu pohledu, zda došlo ke změně poměrů vzhledem k osobě žalobce nebo situace v zemi původu. Postupoval tedy v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek sp. zn. 3 Azs 178/2016), dle níž *„Institút opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmito podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znova meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany.“*

Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany konstatoval naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Ruské federace opět vrátit, jaké uváděl v průběhu správního řízení konaného ve vazbě na první žádost o udělení mezinárodní ochrany, tedy dlouhodobý pobyt mimo území Ruské federace, ztráta zázemí ve vlasti, absence občanství v Ruské federaci, obava z uvěznění kvůli dezerci z armády. Žalobce tedy neuvedl žádnou novou okolnost ve smyslu zákona o azylu, která by mohla být důvodem k opětovnému vedení správního řízení. Žalovanému proto nelze vytýkat, že při svém rozhodování nepostupoval dle ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu neboť, jak vyplývá ze shora uvedeného, neshledal a ani nemohl shledat žádný důvod zvláštního zřetele, který by mu umožňoval posoudit opakovanou žádost jako přípustnou. Z informací poskytnutých žalobcem v průběhu azylového řízení rovněž nevyplynulo, že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství či národnosti. Krajský soud přitom plně odkazuje na argumenty žalovaného obsažené v jeho písemném vyjádření k žalobě a rovněž tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se s nimi plně ztotožňuje.

Krajský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. duben 2017

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně